Жив собі журавель та журавка.
Наносили вони сінця повні ясельця.
А хто ж буде сіно в копи складати?
Журавлята, милий мій, журавлята.

А світ простий, наче хатка равлика,
і любов наша — паперовим журавликом:
ти — праве крило, я — ліве крило.
Білокрилля в чорнилі трохи було,
і ходила за ним співанка ця:
«Жив собі журавель та журавка.
Накосили вони сінця повні ясельця.
А хто ж буде сіно в копи складати?
Журавлята, милий мій, журавлята».

Онде наше мале щось приказує равлику
і з мого сонета робить журавлика.
Щоб на нього небо легше лягло,
важче ліве крило, важче праве крило.
Накосили вони сінця повні ясельця.
А життя закрутиться,
як спіралі равликів.
В онучат літачки, а не білі журавлики.
Дід і баба — крило і крило.
Журавлів проводжає село.

Жив собі журавель та журавка.

Текст наводимо по книзі Антологія української поезії (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, відавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.